

2 .

K A P I T O L A

Jakmile jsem se v pondělí ráno posadila v autobuse vedle Margarety, začala mě hned poučovat o tichém jedení. „Žádné křoupání, žádné mlaskání, žádné práskání. Žádné srkání, žádné hltání, žádné–“

„Počkat. Můžeš mi říct, jak se při jídle práská?“ přerušila jsem ji. „Jak to mám asi *nedělat*, když nevím, jak se to *dělá*?“

„K práskání dochází, když jíš něco lepkavého, jako arašídové máslo, a to ti přilepí jazyk k patru,“ vysvětlovala Margareta. Když to *odlepuješ*, práskne to. Takže žádné arašídové máslo.“

„Tak dobře,“ odpověděla jsem. „Vezmu si jen jogurt.“

Margareta se kousala do rtu. „Já ti nevím, Klementýno. S jogurtem to není snadné. Některé druhy jsou srkací. Musíš si vzít ten kousací druh.“

„A co ten picí druh jogurtu?“

Margareta pokrčila rameny: „Glo-glování je úplně nejhorší zvuk ze všech,“ ujistila mě. „Je ještě horší než srkání. Nechci ani pomyslet na to, co by se ti stalo, kdybys glo-glovala s picím druhem jogurtu.“

Poklepala na svou novou krabičku na obědy s obrázkem baleríny. „Banán, korbáčky a chleba. To si každý den nosím já pro tiché jedení. Někdy muffin. Ale samozřejmě bez polevy, protože ta práská.“

„Ale ty přece nesnášíš banány, Margareto. Jsou moc ublemcané, vzpomínáš? A navíc mají na spodním konci ten šedý kousek, kterému říkáš–“

„Houba. Já vím. Nesnáším to.“ Margareta znovu pokrčila rameny.

„A tvojí mamce to není divné? Že nemáš ráda banány, ale chceš, aby ti je dávala každý den?“

„Mamka mi zabalí oběd a já ho pak rozbalím a začnu znovu. Poslední dobou si toho ani nevšimne. Chová se divně. Každá její věta teď začíná slovem *Alan*. A on se pořád potlouká kolem a chce ji líbat.“

Alan je kluk Margaretiny mámy. Margareta s Michalem si myslí, že by Alan byl docela v pohodě, nebýt toho líbání. „Myslím, že vím, o co jde,“ vysvětlila jsem Margaretě. „Vzpomínáš na *Bambiho*, jak na jaře všechna zvířátka začala bláznit kolem svých kluků a holek? Vsadila bych se, že tvoje mamka s Alanem jsou do sebe prostě hrozně zabouchnutí. Před týdnem se to stalo i Ríšovi a Marii z naší třídy.“

„Zřejmě to bude ono,“ souhlasila Margareta. „Snad je to zase přejde, až bude léto. Ale mně

to každopádně vyhovuje, protože si můžu sama balit své jídlo na tiché jedení. A taky si můžu brát tolik dezinfekčních ubrousků na ruce, kolik se mi zachce.“

Otevřela krabičku s obědem, aby mi to ukázala. Pár provázků sýra a banán vypadaly, jako by spaly na matraci z balíčků dezinfekčních ubrousků. Bylo jich prostě moc, dokonce i na Margaretu, která těmi dezinfekčními ubrousky

vydezinfikuje i balíček s dezinfekčními ubrousky, než ho otevře.

„Hele, počkej chvíli,“ napadlo mě po chvilce uvažování. „A jak...“

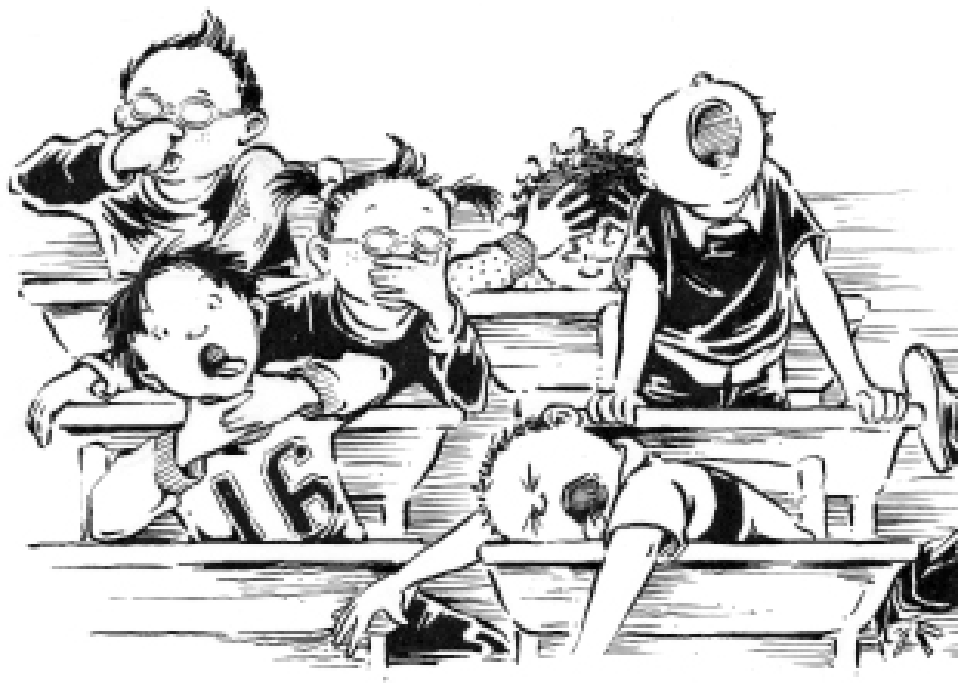
Ale Margareta už zaklapla krabičku s balerínou a uháněla ven z autobusu.

Hned po příchodu do třídy jsem se zeptala našeho pana učitele: „Už?“

Pan Dymák zavrtěl hlavou. „Ještě ne.“ Poklepal prstem na hodinky: „Ale počítám, že to bude každou chvíli. Doufám.“

Děláme tohle každé ráno už dva týdny. Manželka našeho pana učitele totiž přenáší jejich miminko. To znamená, že miminko má zpoždění. Není to jako mít zpoždění při vracení knížek do knihovny, protože za tohle po vás nikdo nechce pokutu. Je to ještě horší, protože čekání je tak hrozně těžké. „Ach, to je mi líto,“ řekla jsem a šla si pověsit bundu.

Místo Tichého Psaní Deníku všichni pobíhali po třídě a všude se ozývalo samé čtvrtěk sem a čtvrtěk tam. To je tím, že na jaře se vzdycy i naše škola tak trochu zblázní. Jezdíme na jarní výlet, protože se s tím krásným počasím chtějí všichni dostat V-E-N, *ven* ze školní budovy.

V jediný den se celá škola rozdělí na tři části a vyrazí na tři různé výlety. Letos jedou prvňáci s druháky do akvária a páťáci s šestáky do přírodovědného muzea.

Třetí a čtvrtá třída jede do skanzenu Plimoth. Chystáme se na to už celý rok. Na podzim jsme sháněli peníze uspořádáním přehlídky talentů

a cyklistické přehlídky. Přes zimu jsme přečetli tolik knížek a koukali na tolik videí, že se z nás stali odborníci na Otce-poutníky a indiány Wampanoag. Ale přesto mě napadalo ještě pár nevyřešených otázek.

„Takže je to místo na koukání, nebo místo na děláni?“ zeptala jsem se, když nám učitel rozdával potvrzenky pro rodiče.

„Koukání, nebo děláni?“ zopakoval. „Co to znamená?“

„Budeme se na ty věci ze Starých dobrých časů *koukat*, nebo ty věci ze Starých dobrých časů budeme *dělat*?“

Naše učitelka ve druhé třídě byla absolutní blázen do *koukání* na všechno, co vypadalo jako ze Starých dobrých časů Ameriky. Můžu vám říct, že už nikdy v životě nechci vidět ani jediný čepec. Za celý loňský rok jsme *dělali* jen jedinou věc, a i to bylo dost velké zklamání. Poslechněte si ten recept na tradiční americké lívance: *Udělej*

lívance. Sněž je samotné bez sirupu. To je celé, a není to dokonce ani vtipné.

„Od každého trochu,“ odpověděl pan Dymák.

„Dobře, zamlouvám si ty věci na *dělání*,“ rozhodla jsem se okamžitě.

„Já taky!“ vykřikl Václav. „Jsem pro dělací věci.“

„Já taky!“ křičeli Vili a Lily a Ríša a Marie a Pepa a Karlík a všichni ostatní ve třídě.

Pan učitel se zasmál. „No, to je dobré vědět. Hodně praktických aktivit pro mou třídu. Postarám se, aby se o tom náš průvodce dozvěděl. A teď k věci: ty potvrzenky od rodičů potřebuju zpátky do středy. Skanzen Plimoth je hodinu cesty od nás. Budeme odjíždět přesně v osm hodin, takže ať chodíte pěšky, nebo vás do školy někdo vozí, všichni se postarejte, abyste ve čtvrtek nepřišli pozdě.“

Marie zvedla ruku a zeptala se, jak tam vlastně pojedeme.

„Autobusy,“ odpověděl pan učitel. „Budete sedět ve svých dvojicích, ve stejném autobuse a obě cesty.“

A vtom mě napadlo něco důležitého: „Počkejte, jaké autobusy?“ zeptala jsem se. „Ne sedmička, že ne?“

Všechny děti najednou začaly rázem dělat, jako že zvrací. „Mračno! Bluééé! Jen ne Mračno...“ úpěli všichni.

„Mračno?“ nestačil se divit pan Dymák.

Teď už děti padaly ze židlí a předstíraly, že umírají už při pouhé představě, jak strašně smradlavý je autobus číslo sedm. Tedy, všechny děti až na Katku a Karlíka. Ti jen položili hlavy na lavici. Musejí totiž jezdit sedmičkou každý den.

Já jsem sedmičkou jela jen jednou, ale stačilo mi to, to vám tedy povím. Když vezmete všechny strašlivě smradlavé věci, na které dovedete jen pomyslet, a smícháte je dohromady a necháte je pořádně dlouho hnit, bude to proti Mračnu vonět jako růžová zahrada. S každickým krokem do nitra autobusu se ten smrad ještě zhoršuje, až na úplně poslední řadu, kde je to trošku lepší, ale jen proto, že je tam cítit výfuk. Jenže výfuk v porovnání s Mračnem taky voní jako růžová zahrada.

Pan učitel zvedl ruku nad hlavu a všechny děti se konečně ztišily. „Jestli chceme jet ve čtvrtek na školní výlet, musíme do té doby stihnout spoustu práce,“ řekl. „Takže si vezmeme pracovní sešity na zlomky a na sedmičku všichni zapomeneme.“

Vzali jsme si tedy pracovní sešity na zlomky, ale na sedmičku nikdo nezapomněl.

„Jednou jsem měl želvy,“ vyprávěl Pepa, když jsme o přestávce vyšli ven. „Když jsem jim fakt

hodně dlouho zapomněl vyčistit akvárium, smrdělo to jako Mračno. Mamka rozhodla, že je musíme rozdat, právě kvůli tomu smradu. Jediní lidi, co jsme našli, kteří se jich chtěli ujmout, žili dvě stě kilometrů od nás, ale mamka na to řekla: „Bez problému! Přivezeme vám je!“ Vsa-
dím se, že někde v tom autobuse jsou schované želvy.“

Karlík zavrtěl hlavou: „Ne. Smrdí přesně jako ten sýr, co smrdí jako nohy.“

„Ne,“ namítl Václav. „Smrdí jako nohy, co smrdí jako ten sýr, co smrdí jako nohy.“

Zanechala jsem spolužáky jejich diskusi a odebrala se k vysoké borovici, co rostla v rohu hřiště. Všechny ty řeči o autobusu číslo sedm způsobily, že můj nos dostal chuť cítit něco příjemného. Sedla jsem si pod strom na borové jehličí, pěkně zhluboka se nadechovala a přemýšlela o své malé jabloni. Jednoho dne bude stejně velká jako tahle borovice. Jednou pod ní budou lidi

sedávat a vychutnávat si, jak krásně voní, zvláště na jaře, až bude obsypaná květy.

Než jsem se vrátila zpátky ke skupince, nashromáždila jsem si do kapsy trochu borového jehličí pro případ, že by děti pořád ještě neskončily s diskusí o Mračnu.

Neskončily.

„Ne,“ protestoval právě Vilda-Milda. „Mračno smrdí takhle: Když najdete na chodníku v horký den kočičí zvratky a zabalíte je do svojí ponožky, ve které jste odehráli fotbalový zápas, a potom tu ponožku s kočičími zvratky náhodou nacpete do komína domečku pro panenky vaší ségry, a ten domeček schováte na půl roku až dozadu do skříně a pak ho náhodou vrátíte do ségřina pokojíčku... tak přesně tak smrdí Mračno.“

Všichni jsme na Vildu-Mildu jen zírali s otevřenou pusou. Věděla jsem, že všichni myslí přesně na to samé: Vilda-Milda je přece ten

nejmilejší a nejhodnější kluk z celé naší třídy, a možná dokonce i z celé školy.

„To žes udělal? Ty?“ zeptala jsem se. „Ty jsi fakt tohle udělal svojí ségře?“

Teď vypadal šokovaně zase Vilda-Milda. „Jasně že *ne!*“ bránil se. „Vždyť já ani žádnou ségru *nemám*. Já jen říkám, že Mračno smrdí tak, *jako byste* tohle všechno udělali.“

Přesně v tu chvíli zazvonilo na konec přestávky. V zástupu jsme se vydali do školy a všichni se dál dohadovali o tom, jak smrdí autobus číslo sedm.

„Ne,“ namítal teď Adrian, když si dával bundu na věšák. „Smrdí, jako když můj pes jednou sežral celé–“

Pan učitel nás zarazil zvednutím obou rukou. „Dobře, dobře, to by stačilo. Už si to dovedu představit,“ pronesl. „Pošlu do toho dopravního podniku dopis, aby se na to zkusili podívat.“

